

En zo kwam de wens van de paardenbloem uit en als nu kinderen hun pluizen wegblazen en ze vliegen voorbij een kapel, dan zullen ze altijd zachtjes "Dankjewel!" naar Maria fluisteren!

WEESGEGROET

Pr. En vanuit eenzelfde dankbaarheid willen we hier allemaal samen een Weesgegroetje bidden, eenvoudig maar diep gemeend:
Wees gegroet Maria, vol van...

JA, ZELFS HET ONKRUID DAT IS GODS KIND...

t.: Biep / melodie: "Laat zingen de bloemen"

**Als biddende bloemen, stil in de wind, voelen wij ons bemind,
soms prachtig gekleurd of schuchter getint,
ja, zelfs het onkruid dat is Gods kind!**

**Alle stemmen rond Maria, die als moeder er wil zijn,
willen fluisterend getuigen er is hoop voor zwak en klein.**

GEBED VANUIT DE EENVOUD VAN EEN KIND

K. Lieve Maria,

Al deze mensen, rond jouw kapelleke,
lijken wel een wondermooie bos bloemen.
Sommigen zijn nog heel klein, en zitten nog bijna in hun knop,
maar de meesten zijn in de fleur van hun leven.
Al zijn er ook wel enkele bloemen-mensen
die al wat blaadjes hebben verloren,
en is er hier of daar wel iemand gekwetst...

Maar allemaal zijn we vol hoop en vertrouwen bij Jou gekomen,
elk met onze eigen geuren en kleuren,
met onze eigen dromen en verlangens.
We hebben hoop omdat we bij jou mogen komen, zoals we zijn,
om te vertellen wat ons bezighoudt,
om dankjewel te zeggen
voor zoveel toffe momenten in de vakantie,
en om te bidden voor verandering
waar het nu nog moeilijk gaat in ons leven.

Dankjewel, Maria, je bent een schat,
een mama voor ons allemaal...

KINDERZEGEN ZELF (EN UITDELEN VAN TIPS)

De wind nam hen mee ...

*Kinderzegen aan 't kapelleke Termuren
naar het verhaal van Chris Cobbaut
augustus 2009*

DEEL ÉÉN VAN HET VERHAAL

Chris vertelt...

Het is nu twee voor acht en werkelijk alle zitplaatsen zijn ingenomen en nog altijd blijven ze toestromen, de kleintjes zetten zich vooraan op de grond en de grote zetten zich opzij recht. Er zijn er zelfs een heleboel die niet meer binnengaan en beslissen om gewoon buiten te wachten, ze zullen daar ook wel horen wat er beslist is. Het is ieder jaar weer hetzelfde tafereel, bij het begin van de lente is de bloemenfeestzaal veel te klein. Want dan komen alle bloemzaden en bloembollen weer samen om te horen wie er dit jaar waar mag bloeien in het dorp en dan zijn er telkens weer plaatsen te kort.

BOOOOOOOOOOOIIIIIIINNNNG!

De gong slaat acht uur en dan wordt het muisstil, want dan komt het zaad der wijzen statig de zaal binnen. Het zaad der wijzen zijn vijf heel oude en wijze zaden en zij beslissen ieder jaar weer wie waar mag bloeien en vanavond op het Lentefeest maken ze hun beslissing bekend. Je kan werkelijk een speld horen vallen in de zaal als de leider het spreekgestoelte beklimt.

"Beste vrienden zaden en bollen, wij hopen uit de grond dat jullie allemaal goed de voorbije strenge winter overleefd hebben en dat jullie klaar zijn om al jullie pracht weer te gaan tonen aan onze dorpelingen. Ziehier onze plantverdeling voor dit jaar. De tuin van de burgemeester zal dit jaar opgefleurd worden door de rozen en viooltjes."

"Yes, yes, yes!", de viooltjes zijn werkelijk door het dolle heen en schreeuwen hun vreugde uit. Al jaren dromen ze ervan dat ze in de tuin van de burgemeester mogen groeien en dit jaar is het eindelijk zover. Daar komen elke dag belangrijke mensen op bezoek en die zullen hen nu kunnen bewonderen. De rozen houden het bij een bescheiden glimlach want zij weten dat ze de lievelingsbloemen zijn van de vrouw van de burgemeester en staan dus ieder jaar in deze mooie tuin.

"Stilte, stilte aub!", probeert de leider de viooltjes weer rustig te krijgen, "We willen graag doorgaan met de verdeling. Voor de kerk komen dit jaar afrikaantjes, in de bakken aan de bibliotheek komen de meiklokjes, in de perken van het park de madeliefjes, de vergeet-me-nietjes, de tulpen, de sneeuwkllokjes en de paasbloemen..."

En zo gaat de leider nog even door, van de zonnebloemen over de orthensia's tot de krokussen of de afselia's, allemaal krijgen ze hun plaatsje in het dorp en allemaal zijn ze daar heel blij mee. Samen zullen ze van hun dorp weer een echt bloemendorp maken waar de mensen graag wonen en de kinderen graag spelen en één van de vele bloemetjes zullen plukken om iemand blij mee te maken.

"Zo," besluit de grote leider, "ik denk dat iedereen weer zijn plaatsje heeft gekregen, ga en plant u en maak er weer iets moois van!"

"Joehoe, hm, hm, joehoe," roept plots een heel klein zaadje achteraan de zaal. "Sorry, hoor meneer, maar zou het kunnen dat u ons alweer vergeten bent? Wij hebben geen plaatsje toegewezen gekregen."

"En wie bent u? Als ik vragen mag."

"Wij zijn de paardenbloem, meneer de leider."

"Hihi, de pisseblomme heeft weer geen plaats gekregen.", gniffelen de grote zonnebloemzaden onder elkaar.

"Sorry, beste paardenbloem, maar ook dit jaar bent u volgens de dorpelingen nergens welkom. De meesten zeggen ons dat u niet eens een bloem bent, maar onkruid. We hebben dan ook de taak gekregen u geen plaats toe te wijzen."

📖 SAMEN BIDDEND ZINGEN

Le. Zo onrechtvaardig gaat het soms ook in onze wereld, in onze grote-mensen-maatschappij waar iedereen gewoon een beetje zon en een beetje regen wil. Want elk van ons wil gelukkig worden, elk van ons wil groeien, zich kunnen ontwikkelen en ontplooiën, en niemand kan dat in de schaduw doen.

God onze vader, we weten dat jij het water en de zon voor iedereen hebt bedoeld en daarom zingen wij:

♫ ***Alles begon met God, het water en het licht en de mens en het vuur en de liefde. Het begon met God.***

Le. Heb je je al ooit eens afgevraagd waarom men de ene kleuren in de tuin onkruid noemt en de andere 'bloemen'?

God onze Vader, help om ons anders te kijken in onze omgeving. Leer ons kijken met verwondering, naar die mooie vormen en kleuren die niemand de moeite waard lijkt te vinden. Leer ons met liefde kijken, zoals Je zelf deed bij het begin...

♫ *Alles begon met God, ...*

Le. Op de laatste rij van het echte leven, blijft het dikwijls stil. In stille woede verbijten de kleinsten in onze wereld hun woede.

Help ons daarom Vader in de hemel, om stem te worden van wie geen stem heeft, om luidop te schreeuwen als het sluipende onrecht niet gehoord wordt, om stilletjes van liefde te zingen als niets anders meer helpt...

♫ *Alles begon met God, ...*

📖 DEEL TWEE VAN HET VERHAAL

Chris vertelt verder

"Maar, wij zijn wel een bloem! En de kinderen hebben ons wel graag. Toe, heeft u echt geen enkel plaatsje voor ons?"

Het zaad der wijzen overlegt even met elkaar en zegt dan: "Goed dan, u kent het fietspad aan de rand van het dorp? Daar staat onder een oude beuk nog een oud, half vervallen kapelletje van Maria, misschien kunnen jullie in het tuintje van Maria gaan bloeien."

"Maar, maar, iedereen fietst daar zo snel mogelijk voorbij en daar staat het gras altijd zo hoog en vaak staan er ook nog netels en distels, niemand gaat ons daar zien staan.", sputteren de paardenbloemen nog tegen.

"Tuttutut, u kunt daar gaan staan of nergens gaan staan. Voila, de plaatsen zijn verdeeld en ik verklaar deze vergadering definitief voor gesloten!"

En zo vertrekken alle zaden en bollen opgewekt naar de hun toegewezen plaatsen en ze groeien en bloeien als in hun beste zomerdagen. Alleen de paardenbloemen, zij zijn niet blij met hun plaatsje langs het fietspad tussen het hoge gras. Bijna iedereen fietst hen zomaar voorbij zonder hun een blik te gunnen en als er al eens iemand stopt, dan is het een wandelaar met zijn hond en die laat hij dan tegen hun stengels plassen. Ook deze zomer wordt voor de paardenbloem vast weer een stomme zomer, dat het maar snel winter is.

Tot er op een dag iets bijzonders gebeurt: er komt iemand langs. Het is een moeder met haar kindje, het kindje hoest heel hard en is duidelijk zwaar ziek. En de moeder die komt naar dit oude verlaten kapelletje en ze bidt tot Maria. Ze bidt dat ze een beetje arm en eenzaam en uitgestoten is en dat niemand haar wil helpen om haar kind

te genezen. Ze heeft geen geld om de dokters te betalen en dus laat iedereen haar in de steek. En dus bidt ze tot Maria of zij haar wil helpen en met haar weinige centen die ze nog heeft doet ze een kaarsje branden voor Maria.

Als de vrouw weg is, kijken de paardenbloemen nieuwsgierig naar de kaars en het kapelletje, ze staan hier al enkele weken en hebben eigenlijk nog nooit naar binnen gekeken. Het is eigenlijk nog wel een mooi beeldje dat daar in het kaarslicht staat. Zou Maria echt deze vrouw helpen? Zou haar gebed verhoord worden? Eigenlijk hebben zij dat zelf nog nooit gedaan: bidden, en voor ze het weten zijn de paardenbloemen ook aan het bidden. Ze vertellen Maria hoe ze ieder jaar een bijzonder slecht plaatsje krijgen, meestal buiten het dorp en hoe de andere bloemen altijd de mooiste plaatsen krijgen. Hoe ze er van dromen om ook eens in het park of de tuin van de burgemeester te mogen staan. Of weet je wat ze het allerliefste zouden hebben? Wel, zij zouden graag bloeien in alle tuinen van het dorp, dat zou echt fantastisch zijn. En zo baden de paardenbloemen iedere avond weer.

♫ **JA, ZELFS HET ONKRUID DAT IS GODS KIND...** t.: Biep / melodie: "Laat zingen de bloemen"

Als biddende bloemen, stil in de wind, voelen wij ons bemind, soms prachtig gekleurd of schuchter getint, ja, zelfs het onkruid dat is Gods kind!

- 1. Alle stemmen in de wereld, lijken er steeds weer op uit, om het leven op te delen. Je telt mee of valt er uit.**
- 2. Maar de stemmen in de hemel, hopen op verdraagzaamheid, zingen zachtjes van Gods liefde en van zijn barmhartigheid.**
- 3. Alle stemmen rond Maria, die als moeder er wil zijn, willen fluisterend getuigen er is hoop voor zwak en klein.**

📖 EVANGELIE

Mc. 10

Le. We lezen een stukje uit het evangelie van Marcus waarin we horen hoe ook Jezus zich opwindt als de kleinsten niet aan bod komen en aan de kant worden geschoven: "De mensen probeerden kinderen bij hem te brengen om ze door hem te laten aanraken, maar de leerlingen berispten hen en stuurden die mensen met kinderen weg. Toen Jezus dat zag, wond hij zich erover op en zei tegen hen: 'Laat de kinderen bij me komen, houd ze niet tegen, want het koninkrijk van God behoort toe aan wie is zoals zij. Ik verzeker jullie: wie niet als een kind openstaat voor het koninkrijk van God, zal er zeker niet binnengaan.' Hij nam de kinderen in zijn armen en zegende hen door hun de handen op te leggen."

📖 WOORDJE VAN ONZE PASTOOR

📖 DEEL DRIE VAN HET VERHAAL

Chris vertelt het laatste fragment

En toen, op een hele mooie zomeravond, gebeurde plots het wonder, er waren die dag al honderden fietsers voorbijgereden op het fietspad, maar vanavond kwam er een heel speciale langs. Hij reed op een oud versleten fietsje met een lekke band, maar dat kon hem niet deren. Het was het jongetje van de vrouw die hier komen bidden was, hij was genezen en om Maria te bedanken kwam hij met een cent die hij gespaard had nog een kaarsje branden. Hij vouwde zijn handen en bad tot Maria omdat zij hem genezen had en toen hij klaar was draaide hij zich om en zag de paardenbloemen staan, enfin het is te zeggen die stonden al helemaal 'in pluis'. En weet je wat dat jongetje deed? Hij blies op die pluizenbol. En de wind, die nam al de kleine pluusjes mee naar het dorp en verspreidde ze. De wind zorgde ervoor dat er precies in elke dorpstuin één zaadje viel en sinds die dag staan de paardenbloemen niet meer eenzaam buiten het dorp, maar in elke tuin, misschien ook wel in die van jou?